

Sygn. akt II K 163/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Nadia Kołacińska- Sumińska

Protokolant: Dorota Słomka

w obecności Prokuratora: Adama Zarzyckiego

po rozpoznaniu dnia 12 maja 2016 roku, 28 czerwca 2016 roku i 28 lipca 2016 roku na rozprawie sprawy

M. G. (1)

syna T. i W. zd. S.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od marca do maja 2015r. w P. (...) woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał kradzieży butów wartości 79,90 złotych, kradzieży czapki z daszkiem A. wartości 29.90 złotych na szkodę C. (...) w W., kradzieży telefonu marki T. wartości 379 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w W., gdzie łączna suma start wyniosła 488,80 złotych, przy czym:

- w dniu 02 marca 2015r. w P. (...) przy ul, Słowackiego 123 dokonał kradzieży czapki z daszkiem A. wartości 29,90 złotych na szkodę C. (...)w W. ul. (...) nr 80, (...)-(...) W.

- w dniu 12 marca 2015 r. w P. (...)przy ul. (...) dokonał kradzieży butów wartości 79,90 złotych na szkodę C. (...)w W. ul. (...) nr 80, (...)-(...) W.

- w dniu 31 maja 2015r. w P. (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży telefonu marki T. (...) wartości 379 na szkodę (...) sp. z o.o. w W. Al. (...), (...)-(...) W.

przy czym czynów tych dopuścił się będąc uprzednio karanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 278§ 1 kk i art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

orzeka:

1. w miejsce zarzucanego czynu oskarżonego M. G. (1) uznaje za winnego tego, że:

- w dniu 02 marca 2015r. w P. Tryb. przy ul, Słowackiego 123 dokonał kradzieży czapki z daszkiem A. wartości 29,90 złotych na szkodę C. (...) w W. ul. (...) II nr 80, (...)-(...) W., a swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 119§1 kw,

- w dniu 12 marca 2015 r. w P. Tryb. przy ul. (...) dokonał kradzieży butów wartości 79,90 złotych na szkodę C. (...) w W. ul. (...) II nr 80, (...)-(...) W., a swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 119§1 kw,

- w dniu 31 maja 2015r. w P. (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży telefonu marki T. (...) wartości 379 na szkodę (...) sp. z o.o. w W. Al. (...), (...)-(...) W., a swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 119§1 kw,

i za tak przypisane czyny na podstawie art. 9§2 kw w zw.z art. 119§1 kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

2. na podstawie art. 119§4 kw w zw.z art. 28§1 pkt 4 i §2 i §4 kw orzeka wobec M. G. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot stanowiących równowartość ukradzonego mienia i tak:

- na rzecz C. (...) w W. ul. (...)nr 80, (...)-(...) W. kwotę 109,80 zł (sto dziewięć złotych, osiemdziesiąt groszy),

- na rzecz M. (...) w W. Al. (...), (...)-(...) W. kwotę 379 (trzysta siedemdziesiąt dziewięć) złotych;

3. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. O. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote, dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu;

4. zwalnia obwinionego od kosztów procesu, które przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 2 marca 2015r. w godzinach popołudniowych M. G. (1) znajdował się na terenie galerii (...) w P. (...) w sklepie C (...). Zabrał z półki czapkę z daszkiem o wartości 29,90 zł, zerwał wszystkie metki, następnie założył ją na swoją głowę i wyszedł ze sklepu, nie płacąc za nią.

W dniu 12 marca 2015r. w godzinach popołudniowych M. G. (1) znajdował się na terenie galerii (...) w P. (...) w sklepie C (...). Zabrał z półki buty, poszedł z nimi do przymierzalni, zerwał wszystkie metki, następnie założył je sobie, a swoje buty, w których przyszedł, zostawił w przymierzalni. Wyszedł ze sklepu w zabranych z półki butach, nie płacąc za nie. Buty miały wartość 79,90 zł. Został zatrzymany przez pracownika ochrony.

(dowód: wyjaśnienia M. G. k. 73v zbioru A, zeznania A. S. k. 5 zbioru C, zeznania A. K. k. 47v, zeznania R. M. k. 48; zbiór A notatka urzędowa k. 1, opis zdarzenia k. 2, płyta k. 9, protokół zatrzymania rzeczy k. 15-17)

W dniu 31 maja 2015r. w godzinach wieczornych M. G. (1) znajdował się na terenie galerii (...) w P. (...)w sklepie M. (...). Zabrał z półki telefon T., zerwał z niego zabezpieczenie, następnie schował do kieszeni. Po chwili zaczął bawić się telefonem, wyłamał jego kłapkę i telefon wyrzucił do kosza z innymi artykułami na terenie sklepu. Telefon miał wartość 379,00 zł. Został zatrzymany przez pracownika ochrony.

(dowód: wyjaśnienia M. G. k. 73v zbioru A, zeznania A. S. k. 33 zbioru C, k. 64v; zbiór A notatka urzędowa k. 26, protokół ujęcia k. 29, zawiadomienie k. 30, płyta k. 31, protokół zatrzymania rzeczy k. 15-17)

M. G. (1) ma 44 lata, jest kawalerem, nie ma dochodu.

Obwiniony nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, wykazuje cechy organicznych zaburzeń osobowości. W czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozumienia ich znaczenia i pokierowania swym postępowaniem.

Obwiniony był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Ostatni raz wyrokiem S.R. w P. (...) z dnia 23 stycznia 2013r. w sprawie II K 895/11 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności. Zakończył odbywanie kary w dniu 25 czerwca 2014r.

(dowód: oświadczenie oskarżonego k. 39v, karta karna k. 77-78 zbioru A, odpisy wyroków k. 81-82, 85 zbioru A, obliczenie kary k. 83, 86 zbioru A, informacja o dochodach k. 11, opinia k. 20-23)

Obwiniony M. G. (1) podał, że leczy się psychiatrycznie, nie pamięta zdarzeń. Jego zamiarem nie było dokonanie kradzieży. Chciał zapłacić za zabrane rzeczy. W kolejnych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podał, że jest to silniejsze od niego.

Przed Sądem ponownie zaprzeczył, by coś ukradł i podał, że za towary chciał zapłacić.

(dowód: wyjaśnienia M. G. k. 11, 73v zbioru A, k. 39-40)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwoliła na ustalenie, że M. G. (1) zabrał w celu przywłaszczenia rzeczy opisane w zarzucie.

Sąd uznał, że wyjaśnienia M. G. (1) z postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zasługują na uwzględnienie. Zostały one potwierdzone zeznaniami świadków oraz nagraniami z monitoringu.

Z zeznań A. S. (2) wynika, że w dniu 2 marca 2015r. M. G. (1) zabrał w celu przywłaszczenia czapkę z daszkiem z terenu sklepu C (...), nie został wówczas ujęty, świadek ustalił to, po analizie monitoringu. Przedmiotowa czapka została zabezpieczona przez Policję od obwinionego. Z kolei w dniu 12 marca 2015r. M. G. (1) wyszedł ze sklepu C (...) w butach zdjętych z półki, które założył sobie na nogi, nie zapłacił za towar, swoje stare obuwie zostawił w przymierzalni. Ujęcia dokonał wówczas R. M. (2), na prośbę pracownicy C. (...). Świadek A. K. (2) rozpoznał na monitoringu z dnia 2 marca 2015r. M. G. (1), który ukradł wówczas czapkę, ujawnił w przymierzalni metkę od owej czapki. Za żaden z tych towarów obwiniony nie zapłacił. Potwierdzeniem zeznań świadków są nagrania z monitoringu.

Towary nie nadawały się do dalszej odsprzedaży, gdyż nosiły ślady użytkowania.

W M. (...), w dniu 31 maja 2015r., obwiniony wziął z półki telefon, z którego następnie ściągnął zabezpieczenie, po czym włożył go do kieszeni, kolejno zaczął się nim bawić, uszkodził go, po czym zostawił na terenie sklepu. Został ujęty przy wyjściu przez A. S. (2). Ta eskapada również została zarejestrowana przez kamery monitoringu.

W ocenie Sądu przywołane okoliczności wskazują na sprawstwo obwinionego w zakresie przypisanych mu kradzieży.

Dowody w postaci zeznań przesłuchanych świadków, notatek urzędowych, protokołu oględzin, opinii sądowo-psychiatrycznej oraz wyceny skradzionych rzeczy nie budzą wątpliwości Sądu. Brak podstaw, by dowodom tym odmówić wiarygodności.

Prokurator zarzucił M. G. (1) popełnienie trzech zachowań, które stanowić miały czy ciągły, o jakim mowa w art. 12 k.k. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, taka kwalifikacja nie może się ostać. **Oskarżonemu nie można przypisać działania ze z góry powziętym zamiarem.**

Przesłanka **powziętego z góry zamiaru** oznacza, że sprawca chce popełnić dwa lub więcej zachowań albo przewiduje możliwość ich popełnienia i na to się godzi (post. SN z 12.4.2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 817), a zarazem **przystępując do realizacji pierwszego zachowania, obejmuje zamiarem wszystkie zachowania** połączone znamieniem ciągłości (wyr. SN z 9.12.2009 r., V KK 290/09, OSNwSK 2009, Nr 1, poz. 2519). Jeśli zamiar jest powzięty z góry, to zazwyczaj sprawca sam stwarza warunki umożliwiające jego realizację (A. Zoll, Glosa, s. 6). Warto podkreślić – zwłaszcza wobec różnic w treści art. 12 KK i art. 6 § 2 KKS – że **"nie spełnia kryteriów czynu ciągłego** przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z **identycznym zamiarem**, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, **lecz nieistniejącym z góry**, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Podobnie nie stanowi wypełnienia przesłanki podmiotowej określonej w art. 12 KK sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się kilku lub kilkunastu zachowań z **odnawiającym się** w odniesieniu do każdego z nich zamiarem" (wyr. SN z 26.3.1999 r., IV KKN 28/99, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 10, poz. 2; podobnie wyr. SN z 10.6.2013

r., WA 10/13, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 25.10.2012 r., II AKa 222/12, KZS 2013, Nr 3, poz. 93), „nie są czynem ciągłym zachowania popełniane w wykorzystaniu sposobności, spowodowane tym samym zamiarem, lecz niepodjętym z góry” (wyr. SA w Katowicach z 31.10.2012 r., II AKa 441/12, Legalis; podobnie wyr. SA w Łodzi z 25.10.2012 r., II AKa 222/12, Legalis), „nie można mówić o czynie ciągłym, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane, czy to z takim samym zamiarem, czy z zamiarem odnawiającym się w odniesieniu do każdego z podejmowanych zachowań, czy wreszcie przy wykorzystaniu tej samej trwałej sposobności” (wyr. SA w Warszawie z 17.11.2014 r., II AKa 334/14, Legalis).

Podkreślenia wymaga, iż "konstrukcja czynu ciągłego nie ma zastosowania do sytuacji, gdy sprawca przyjmuje plan prowadzenia wielorakiej działalności przestępczej, a następnie plan ten realizuje, podejmując każdorazowo, choćby w krótkich odstępach czasu, zamiar popełnienia kolejnego, innego już przestępstwa (...). Innymi słowy mówiąc, **ogólny projekt** dopuszczenia się dwóch lub więcej różnych czynów zabronionych nie odpowiada pojęciu z góry przyjętego zamiaru popełnienia jednego (konkretnego) przestępstwa, na którego wykonanie składa się więcej niż jedno zachowanie" (post. SN z 5.12.2008 r., IV KK 203/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 6, poz. 2; podobnie wyr. SN z 4.2.2015 r., V KK 334/14, Legalis).

Sąd Najwyższy stwierdził również, że zamiaru z art. 12 KK "nie można utożsamiać z jakąś **bliżej nieokreśloną generalną akceptacją możliwości** popełnienia w przyszłości czynów zabronionych, czy też **wykorzystywania tej samej, powtarzającej się sposobności** popełniania takich czynów" (post. SN z 15.5.2014 r., IV KK 8/14, Legalis). Zmianie w opisie zarzucanego oskarżonym czynu uległ jedynie czasookres ich działania, jak wynika bowiem z ustaleń Sądu, kradzieże miały miejsce od 20 listopada 2012r., Sąd uzupełnił też opis czynu o znamię działania w krótkich odstępach czasu.

W ocenie Sądu, odnośnie zachowań, które akt oskarżenia połączył w jeden czyn konstrukcją z art. 12 k.k., nie można mówić o tym samym zamiarze po stronie M. G. (1). Trudno przyjąć, że zabierając w celu przywłaszczenia czapkę w dniu 2 marca 2015r., obejmował tym samym zamiarem zachowania, których dopuścił się w dniu 12 marca 2015r. i w dniu 31 maja 2015r. Po stronie obwinionego występował, w ocenie Sądu, zamiar odnawialny. Wykorzystywał on nadarzające się okazje, by kraść. Dodatkowo, odstęp czasu między pierwszym zachowaniem z dnia 2 marca 2015r. a ostatnim z dnia 31 maja 2015r., trudno uznać za krótki, w sytuacji, gdy wedle ugruntowanego orzecznictwa odstępy te mogą wynieść **kilka lub kilkanaście dni** (P. Kardas, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. I, 2012, s. 210; Wąsek, Kodeks karny, s. 176; A. Zachuta, Przestępstwo, s. 85; wyr. SN z 26.3.1999 r., IV KKN 28/99, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 10, poz. 2; wyr. SN z 4.4.2000 r., V KKN 41/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 2, poz. 3; wyr. SA w Katowicach z 22.11.2001 r., II AKa 400/01, KZS 2002, Nr 3, poz. 37; wyr. SA we Wrocławiu z 26.11.2014 r., II AKa 106/14, niepubl.; zob. G. Rejman, w: Rejman (red.), Kodeks karny, s. 546, która jako granicę maksymalną podaje tydzień).

Z tych względów, Sąd przyjął, że M. G. (1) dokonał trzech oddzielnych czynów, które stanowią wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. (z uwagi na wartość skradzionego mienia).

Pokrótkce należy wyjaśnić, dlaczego w zakresie czynu z dnia 31 maja 2015r. (zabór telefonu) Sąd przyjął kwalifikację z art. 119 § 1 k.w.

W pojęciu kradzieży tkwi element usuwania cudzego władztwa, unicestwienia go. Jest to tzw. **negatywny element zaboru**. Nie mamy do czynienia z usuwaniem cudzego władztwa w przypadku działania w stosunku do rzeczy, która już znajduje się we władaniu sprawcy (np. z tytułu przechowania, zastawu itp.), podobnie jak wówczas, gdy osoba władająca rzeczą utraciła możliwość wykonywania swego władztwa, np. wskutek zgubienia rzeczy. Zabór nie wyczerpuje się w elemencie negatywnym, czyli w unicestwieniu cudzego władztwa nad rzeczą (wyjęciu rzeczy spod władztwa osoby władającej). Oprócz bowiem tego elementu negatywnego musi wystąpić także **element pozytywny**. Rozumie się go, jako zawładnięcie rzeczą, tzn. objęcie jej w faktyczne władanie przez sprawcę. Przy takim ujęciu kradzież jest dokonana w momencie **zawładnięcia rzeczą**, czyli objęcia jej we władztwo sprawcy (I. Andrejew, L. Kubicki, J. Waszczyński (red.), System Prawa Karnego, t. IV, cz. 2, s. 407). Taki jest dominujący pogląd naszej doktryny i orzecznictwa. Odrzucają one inne możliwe w tej kwestii rozwiązania, znane w nauce prawa karnego jako teorie: 1)

dotknięcia, w myśl której kradzież jest dokonana w momencie dotknięcia przedmiotu kradzieży, 2) **uniesienia**, w myśl której decyduje moment wyniesienia rzeczy z miejsca dokonania zaboru, 3) **wniesienia**, w myśl której kradzież uważa się za dokonaną dopiero wtedy, gdy sprawca wniósł skradzioną rzecz w upatrzone miejsce (ibidem). Tak więc np. ukrycie rzeczy przez klienta sklepu samoobsługowego (np. w supermarkecie) jeszcze przed podejściem do kasy należy uznać za objęcie cudzej rzeczy we własne władanie, czyli za dokonany zabór (zob. A. Marek, T. Oczkowski, w: R. Zawłocki (red.), System Prawa Karnego, t. 9, s. 72–75; także W. Gutekunst, Zabór, s. 53). Na gruncie reprezentowanej w naszej doktrynie i orzecznictwie teorii zawładnięcia, w myśl której **zabór jest dokonany w chwili objęcia rzeczy w faktyczne władanie przez sprawcę**, nie jest istotne to, czy sprawca zdołał następnie urzeczywistnić swój zamiar rozporządzania rzeczą, czy też nie (zob. wyr. SN z 21.1.1985 r., II KR 311/84, OSNPG 1985, Nr 8, poz. 110). Zatem stopień utrwalenia władztwa sprawcy nad mieniem, dalsze losy tego mienia, czy też dalsze zmiany zachowania sprawcy wobec mienia są obojętne z punktu widzenia prawnej oceny czynu (zob. wyr. SN z 11.1.1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988, Nr 7–8, poz. 55).

M. G. (1) zabrał telefon z półki, zdjął zabezpieczenie, następnie włożył telefon do kieszeni, po chwili zaczął się nim bawić, uszkadzając go. Następnie zostawił uszkodzony telefon na terenie sklepu. W ocenie Sądu, M. G. (1) objął telefon w posiadanie, działał z zamiarem przywłaszczenia i zamiar ten zrealizował – wskazują na to czynności wykonawcze podjęte wobec telefonu (zdjęcie zabezpieczenia, zabawa nim, uszkodzenie). To, że następnie telefon ten zostawił na terenie sklepu, nie ma znaczenia dla przyjęcia, iż obwiniony wypełnił znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., postąpił wszak z rzeczą, jak właściciel.

Obwiniony zabierając w celu przywłaszczenia rzeczy stanowiące własność innej osoby, wypełnił znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Wina obwinionego, co do przypisanych mu wykroczeń została udowodniona. Obwiniony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim (w celu przywłaszczenia) i podejmując czynności opisane w zarzucie, zamiar swój zrealizował.

W sprawie nie ustalono żadnych okoliczności wyłączających winę, czy bezprawność.

Wymierzając karę Sąd miał na względzie treść art. 33 k.w.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących.

Okolicznościami obciążającymi przy wymiarze kary, były: działanie w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej, uprzednie skazanie za przestępstwo podobne, działanie jawne, popełnienie trzech wykroczeń.

Mając na uwadze całokształt okoliczności towarzyszących popełnieniu przez obwinionego wykroczeń, Sąd uznał, iż karą adekwatną jest kara aresztu w wysokości 30 dni. Podkreślić należy, iż M. G. (1) nie widzi naganności swojego postępowania i Sąd nie dostrzegł w nim jakiegokolwiek skruchy.

Na rzecz pokrzywdzonych orzeczono obowiązek naprawienia szkody.

Na rzecz obrońcy obwinionego adw. Ł. O., zasądzono wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej obrony z urzędu w wysokości 723,24 zł (na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionego od kosztów procesu – nie pracuje, nie uzyskuje dochodów.